

Sutjeska urna, vse se je umirilo,
 prestal je grom vsakdanjega nemira!
 In žalostno nad Savovo gomilo
 zdaj njemu, komandantu, raportiram . . .

Prev. Janez Menart

DEČEK NA KAMNU

*Njega ne bom našel. Kamna ne bom prepoznal. Vse je pozabljeno.
 Bile so modre oči s preplašenim, zaledenelim nebom,
 modre oči na kamnu, žena, daljna in naključna.
 Ne tvoj ne moj. A naš. Takšnega smo ga našli izza kolone,
 ki z rumeno trpkim so krohotom zrešetale jo železne
 ptice — priletevajoče z nekih drugih vej, z neba temačnega,
 ki zvezde mu skamnela kletev bo na veke vekov,
 da tam bo kamen vse, ležišče-kamen, trava-kamen,
 kjer kamnito spi brez sebe mrtvi deček.
 Ne tvoj ne moj. Najden na obronku — sam in brez imena
 in brez dlani, da nežno šle bi prek obraza.
 Morda kurir. Od muke do svobode. Skoz ves mrak gozdov.
 Z nasmehom žoltim ga ustavila je smrt, opoldne prikovala
 na ovinku, na začetku poti. Popek še.
 Se spominjaš? Srečala sva se in obstala. Med nama je bil deček,
 deček, ki že ni več bil. Le midva in njegove modre oči
 in šop las, med češnjami; nebo brez sebe in sinjine.
 So padali na dečka listi ali pa zenice tvoje?
 Ne vem. Vse je pozabljeno.
 Pobrala si orožje plavolasca in meni dala bombo v roko
 kakor zaobljubo deblom, vetru, krilom,
 razpletanim lasem matere (kje je, žalostna?).
 Od spodaj so prodirali. Hoteli so od vseh strani.
 Midva hitela sva za četo, a za nama lajali so psi
 (koliko, o bog, teh psov!);
 krogle žvečile so liste, travo, kamen, skrbno in pazljivo naju spremljale,
 da za goró ne bi zašla, kot mesečina. A sva zašla. Izginila.*

*In nikoli več se nisva videla. Vse je pozabljeno.
 Le tisti deček, mrtev, sam na kamnu, brez imena —
 kdaj na pomlad vztrepeče v zraku, da me spomni
 nase in nate, žena, daljna in naključna . . .*

Prev. Ciril Zlobec